

Mestres 68 i el professor Agulló

Any rera any, promocions de graduats celebren les noces d'argent o les d'or de la culminació dels seus estudis; aclarim que dels seus estudis reglats, perquè l'estudi per a un home de carrera dura tota la vida. El que no és freqüent és que les noces d'argent d'una promoció coincideixin amb les de l'edifici en què cursaren els seus estudis. Això és el que ha passat amb la generació «mestres 68», que enguany ha celebrat els primers vint-i-cinc anys de l'acabament de la carrera, al mateix temps que recordaven haver estrenat l'edifici de la que fins fa poc ha estat Escola del Magisteri, i ara és Facultat de Ciències de l'Educació.

Normal, Escola del Magisteri, Escola de Mestres, Facultat de Pedagogia, Facultat de Ciències de l'Educació, són expressions que han donat amenitat i varietat a la denominació del centre on s'han format les successives generacions d'educadors.

Els «mestres 68» han volgut que la seva commemoració resultés sonada; i realment ho han aconseguit.

El dinamisme, la sòlida formació assolida en els anys de carrera i consolidada en els més llargs anys d'exercici, i la força vocacional s'han palesat en aquest esdeveniment evocatiu.

La comissió organitzadora no s'accontentà organitzant una jornada festiva; una trobada sentimental per recordar i refermar llaços d'amistat; sinó que a més ha volgut deixar constància de la seva efectivitat

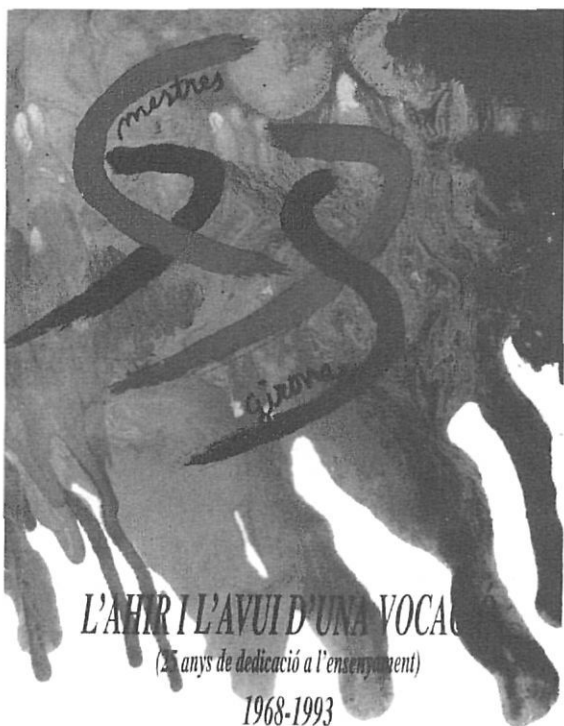

en una magnífica publicació, titulada: *Mestres 68. Girona. L'ahir i l'avui d'una vocació (25 anys de dedicació a l'ensenyament). 1968-1993.*

Es tracta d'un llibre de 553 pàgines, amb variades i nombroses col·laboracions. S'hi apleguen records, anècdotes, notes per a la història, reflexions pedagògiques, experiències professionals, currículums, enquestes, estudis sociològics, fotografies retrospectives...

Hi figura la fotografia de cadascun dels alumnes del 1968, al costat de la de cadascun dels professionals del 1993.

Tot plegat constitueix un elenc documental, testimoni feient del pas per les aules com a discents i com a docents dels homes i dones d'aquesta generació de professionals de l'ensenyament.

La publicació ve avalada per un pròleg del president de la Generalitat i una introducció del conseller d'Ensenyament.

En la feliç commemoració hi va haver un pietós record pels tres alumnes i quatre professors morts durant aquests vint-i-cinc anys.

D'entre ells voldríem fer una menció especial del professor Lluís Agulló i Viñas, traspasat fa ben pocs mesos. I ho vull fer sobretot perquè el seu acomiadament va ser tan discret, tan silenciós, tan prudent, que va passar desapercebut a alguns dels seus amics i a molts dels seus antics deixebles.

El senyor Agulló fou un home ben present en la societat gironina del seu temps, i especialment en l'àmbit docent i cultural. Però no fou pas prou conegut de tots aquells a qui la seva figura era familiar.

Per als alumnes era un professor ni temible ni temut, que durant molts anys havia ostentat la direcció de la Normal masculina; que havia impartit les més diverses assignatures; que les seves explicacions no resultaven gaire entenedores i que eren poc escoltades; que en els exàmens tothom copiava; que no suspenia...

Per a la gent del carrer era un ciutadà honrat, íntegre i correcte; que havia estat víctima cruenta d'una guerra que ell no havia pas ajudat a provocar; que no tenia odís ni ressentiments; que no tenia enemics ni es considerava enemic de ningú; que mai s'havia barallat amb cap persona, ni se li havia sentit proferir cap paraula ofensiva; que militava un catolicisme viu i sincer; que havia format part de la junta del Cercle Artístic; que assistia a

El professor Agulló amb els alumnes de la promoció 63-66.

Alumnes de la promoció 68.

totes les conferències i concerts i visitava totes les exposicions que se celebressin a la ciutat. Que tenia profunds coneixements, però que no se sabia ben bé en què estava especialitzat; que tenia totes les distraccions que s'atribueixen als savis...

Per als qui el coneixíem més a fons era l'home bo i virtuós, d'una sensibilitat exquisida i una rica vida interior. Estudiós sense límits; que tant gaudia en la lectura d'un text filosòfic com en la resolució d'un problema de física o de matemàtiques; o en l'audició o en la interpretació d'una composició musical. Que coneixia diversos idiomes i fins als darrers temps encara es perfeccionà en l'estudi de la llengua russa. Que fins altres hores de la nit preparava unes lliçons que l'endemà els alumnes escoltarien amb displicència. Que calibrava milimètricament uns exàmens que havien estat escrits amb el llibre obert sobre la falda. Que s'esforçava per superar tots els seus condicionaments físics per tenir una intensa activitat i una total integració social. Que quan el pes dels anys i les xacres el mantingueren reclòs a casa seva conreà fins al darrer moment els seus estudis, les seves afeccions, els seus lligams familiars i les seves virtuts humanes i sobrenaturals...

En ocasió de celebrar les noccs de plata de la generació de «mestres 68» i de l'entrada en servei de l'edifici en què cursaren la carrera, creiem oportú dedicar un sincer i afectiu record a aquell professor que, per no ser ben conegut, no va ser prou admirat.

ENRIC MIRAMBELL